

GCL-BERICHTEN

VOORZITTERSWOORDJE

Tijdens het Pinksterweekend kwamen de nationale vertegenwoordigers van GCL in Europa in Malta samen voor een begeesterende vijfjaarlijkse bijeenkomst.

Op Pinkstermaandag vierden we daar samen het feest van Maria, moeder van de Kerk. Een niet zo gekende feestdag.

In zijn homilie sprak Nikolaas Sintobin sj ons over Maria en haar perfecte openheid en ontvankelijkheid voor God. In die hoedanigheid is ze een voorbeeld en tochtgenote voor iedere gelovige in de Kerk.

Onze relatie met de Kerk als instituut heeft de laatste decennia herhaaldelijk deuken gekregen. We hebben een moeizame relatie met haar ontwikkeld omwille van haar aanpak van de moderniteit en van allerlei schandalen.

De Kerk heeft niet de transparantie en openheid van Maria. Ze is ook mensenwerk met al de gebreken en fouten die dat met zich meebrengt. Een oude traditie benoemt de Kerk: de moeder van het geloof. Zonder tussenkomst van de Kerk, kom je niet tot geloof. En je kan je geloof niet beleven buiten de gemeenschap van de Kerk. Dat lukt gewoon niet.

Misschien kijk je naar onze huidige Kerk als naar een oude, zieke moeder. Maar wie zou zijn zieke, oude moeder zomaar weg-gooien? Zou je er niet voor zorgen dat ze verzorgd wordt en beter wordt?

Het raakt me dat ik ook dankbaar kan zijn voor de manier waarop de Kerk mij – middels personen die bij mij de vonk hebben aangestoken - tot geloof heeft gebracht. Zodat ik van haar kan houden zoals ze is en voor haar kan zorgen.

GINETTE VAN BOGAERT
VOORZITTER GCL VLAANDEREN

VREUGDE ALS KOMPAS IN MIJN "VRIJE TIJD"

Mijn moeder

Wat oorspronkelijk een vlucht was voor stress en spanning op het werk, veranderde geleidelijk in een groeiend geloof dat mijn keuze om de zorg voor mij moeder op te nemen, een genade betekende die me veel vreugde zou bezorgen.

Twee jaar geleden voelde ik een groot verlangen om even de pauzeknop op het werk in te drukken. De definitieve beslissing viel na Pasen, toevallig of niet, het feest van het leven, van de Verrijzenis. Ik vroeg 'verlof voor medische bijstand' aan, meer bepaald voor een ziek familielid – in casu mijn moeder – voorlopig voor de duur van enkele maanden. Het is uiteindelijk anderhalf jaar geworden.

Onze moeder, onze thuis, ons warm nest, de ontmoetingsplaats van de hele familie – de vier zussen met echtgenoten en in totaal 10 kleinkinderen – de grote, zongerichte tuin met bomen en struiken die het hele jaar door ergens in bloei stond, de heerlijke groenten uit de tuin, de tijd van confituur maken, we wilden dit alles zo lang mogelijk behouden. Ons moeder naar een rusthuis: ondenkbaar. Ook voor moeke betekende de gedachte aan een rusthuis voortdurend innerlijke onrust. We verzekerden haar dat we het samen zouden redden. Met mijn zorgverlof was ik nu ter beschikking en zodra de nood groter werd, zouden mijn zussen naar godsvrucht en vermogen bijspringen.

In het begin was de nood voor bijstand nog niet erg groot. We hadden vroeger al familie zorg op twee voormiddagen en verpleegkundige hulp drie maal per week ingeschakeld. Een paar dagen per week vooral aanwezig zijn, boodschappen doen en de tuin onderhouden, was mijn belangrijkste bezigheid. Dat laatste werd zelfs een passie. Na enkele maanden echter ging het bergaf: een heupoperatie drong zich op. De pijn was niet meer te houden en de sterkste pijnstillers zorgden voor ernstige neveneffecten. En kort daarna sloeg het noodlot toe met een plots nierfalen. Moeke besliste alle ziekenhuishulp stop te zetten. Een permanente aanwezigheid thuis was vanaf nu nodig. De taken werden onder de zussen verdeeld. Zelf nam ik de helft tot soms

twee derden van de week voor mijn rekening. Dat was immers een bewuste keuze. In de loop van de voorbije maanden begon ik te zien hoe mijn aanwezigheid en kleine zorg me een vreugde gaf die veel dieper ging dan enkel geluk. Mijn gebed bevestigde me dat ik een taak vervulde die me geschonken werd, die mijn leven zin gaf, die ik gewoon graag deed met alle liefde die ik maar kon geven. Er was echter de andere kant van deze medaille: ik merkte dat het heel moeilijk was om aan mijn zussen uit te leggen dat ze zich helemaal niet schuldig hoefden te voelen dat ze niet meer konden doen. Ieder deed wat ze kon. Ze hebben een gezin, een job. Ik ben alleen, de oudste en bijna op pensioen.

De laatste maand werd erg lastig. De geleidelijke vergiftiging maakte zich meester van haar lichaam. De achteruitgang werd erg voelbaar en merkbaar. Moeke had duidelijk geen zin meer in het leven. Ze piekerde veel maar wou ons niet belasten met haar gedachten. Ze voelde zich een blok aan ons been. Ik vond dit erg om te 'dragen'. Dit strookte niet met mijn wens me 'te geven' in volle vrijheid en met Gods genade. Ik bad tot God om me hierin bij te staan, rustig en zorgend te blijven, me de juiste woorden te geven die vaak niet kwamen.

Het heengaan was pijnlijk, niet zoals ik me het had voorgesteld. De bloedvergiftiging door het nierfalen had haar karakter veranderd. De moederlijke mildheid die we zo apprecieerden had plaats gemaakt voor een hardheid. Hoewel heel wat moeilijke momenten op me afkwamen, voelde ik me desondanks verlicht door de innerlijke vreugde die me telkens opnieuw als een inwendig gefluister zei dat 'het goed was'.

Alhoewel ik helemaal niet mariaal ben ging ik vlak voor haar levenseinde even gaan bidden bij Maria in de basiliek van Dadizele, op vijf km van ons huis. Hoe kon dit nu? Ik was niet mariaal. Maar ik voelde daar troost en sterkte.

Nog steeds voel ik me erg geraakt wanneer ik in een kerk of kapel kom waar ik me tot Maria, de moeder van alle moeders, nu ook voor altijd mijn moeder kan wenden.

Libanon

De laatste dagen, vooral nachten, begon ik los te laten en na te denken hoe ik nu verder moest. Mijn taak was volbracht. Ik had nog wat vrije tijd over alvorens mijn job te hervatten. Ik kon nog net voor het sterven aan mijn moeder vertellen dat ik droomde van vrijwilligerswerk in het buitenland en zo mijn werk zou verderzetten. Mijn reeds tien jaar lange contacten met GCL Libanon boden me een unieke kans. De idee om in Libanon iets te betekenen gaf me vleugels. De zin van mijn leven leek hier een definitief keerpunt te hebben en weer een diepere vreugde te schenken. Na wat heen en weer berichtjes via WhatsApp en een biddend onderscheiden met wat hulp in mijn GCL-groepje was de kogel door de kerk. Ik zou een maand vrijwilligerswerk doen in de 'Cuisine de Maryam', een project dat opgericht werd door abouna (père) Hani in de straat van Beiroet vlak na en in de buurt van de explosie in 2020. Ik kon verblijven bij een GCL-lid.

Het werk in de keuken wou ik niet beperken tot de 'leuke taakjes'. Hoewel ik 's middags mocht 'beschikken' omdat het werk erop zat en de 500 maaltijden voor de armen klaargemaakt, in potjes

verdeeld en uitgedeeld waren, wou ik toch de arbeid tot op het einde voltooien. Concreet betekende dit dat ik ook de 'mindere' taken wou uitvoeren: afwassen en poetsen. Er was een vaste ploeg van mannen en vrouwen die volgens contract hun vaste taken hadden. Daarin was ook een zekere hiërarchie waarmee ik het wat lastig had. Het was voor hen dan ook even wennen dat ik me wou 'verlagen' hoewel ik dit absoluut niet zo aanvoelde. Na een maand was ik in de groep opgenomen als één van hen. En blijkbaar had mijn aanwezigheid ook wat losgemaakt. Allen hoorden ze tot de armsten van de buurt en waren ze heel dankbaar om de vriendschap die ik hen probeerde te geven. Dit was voor mij het mooiste geschenk.

Ja, de economische en sociale situatie in Libanon is schrijnend. Door een devaluatie van Venezolaans niveau en de corruptie van hun leiders is het land in een diepe crisis geraakt waardoor de middengroepen arm geworden zijn en de armen nu miserie kennen. Vooral de christenen hebben er erg onder te lijden. 20 jaar geleden nog met twee derden van de bevolking zijn ze nu nog met een derde. De moslims nemen het, door hun kinderrijke cultuur, helemaal van hen over waarbij Hezbollah op politiek niveau een grote rol begint te spelen.

In het project werkten enkel christenen maar de maaltijden stonden ter beschikking voor alle armen, van welke overtuiging dan ook. Mijn verblijf bij een vriendin van de GCL en de vele ontmoetingen met andere GCL-ers, vrienden en familie was een bijzondere ervaring. Soms vroeg ik me af waarom ik overal mee moest om dan een paar uur gewoon erbij te zitten terwijl het dagelijkse leven, het werk en alles wat hen bezighield in het Arabisch verliep zonder dat ik er maar één woord van kon volgen. Geduld leek me een schone deugd. Maar tot mijn grote verwondering kreeg ik meermaals te horen dat mijn aanwezigheid hen zoveel deugd deed. Ze vonden het heel bijzonder dat iemand het de moeite vond om in barre omstandigheden nog in Libanon, het land van melk en honing en zoveel keren vermeld in het Oude Testament, geïnteresseerd te zijn. Ze ervoeren dit als een steun en voelden zich gesterkt in hun waardigheid. Nogmaals sloeg mijn gevoel eerder als 'een mascotte van het Westen' overal te moeten meetronen om in een verbazing dat ik als een vriendin altijd en hopelijk nog vele keren zou terugkeren.

Leven geven. Iets betekenen daar waar je het totaal niet verwacht. Dankbaarheid mogen ontvangen. Een vreugde die me voortdurend vooruit dreef om nog meer te kunnen betekenen telkens weer op onverwachte momenten. Dit is voor mij nu de betekenis van verrijzenis die gepaard gaat met een intense vreugde. Hierdoor kun je niet anders dan een ander mens te worden. Het leven krijgt een nieuwe wending die heet: 'intense zingeving'.

ANN SIEUW, GCL-GROEP DRONGEN
(jong, klein en nog zonder naam.
In blijde verwachting om uit te breiden).

Vragen ter overweging :

1. Sta je zelf wel eens stil bij de vreugde die je vrije tijd je kan geven?
2. Is de manier waarop je je vrije tijd invult meestal eigen keuze?
3. Spelen God en Gebed soms een rol in de manier waarop je de vrije tijd beleeft?

OP ZOEK NAAR MARIA

Vaak wanneer ik het Maria gedeelte van ons GCL-gebed las of meebad, be kroop mij de stille gedachte dat ik eigenlijk niet zoveel met Maria 'had'. Ik ben niet met haar 'grootgebracht', en ook, wat me een beetje tegenstaat, de Maria figuur kan bij sommige mensen een dweperig, overdreven gedrag uitlokken. Nee, 'Maria' is niet zo mijn weg, was onveranderlijk de conclusie. Maar dan kwam de idee om eens iets over haar te schrijven, voor een van de GCL-nummers. Ik zette me eraan, praatte met anderen en merkte dat ik langzaam maar zeker, en ondanks mijzelf, door haar werd geboeid. Wie was zij, deze stille moeder Gods, in het leven van velen? En wie was deze nabije en toch zo geheimzinnige vrouw wie weet zelfs voor mij? Ik spreek erover met Gerda, gewezen vroedvrouw, en Dirk, lid van mijn GCL-groep.

"Nu ik erop terugkijk," zegt Gerda, "leerde ik Maria kennen bij mijn allereerste gebedje, een weesgegroetje, voor we gingen slapen. Een ritueel dat ik later naar mijn eigen kinderen toe herhaald heb. Maar sowieso, als ik terugkijk op mijn jeugd, stond veel in teken van Maria zonder dat ik me er daarom zo bewust van was. De kerk in ons kleine dorp was toegewijd aan Onze Lieve-Vrouw ter Hemelopneming, de lagere school was van de Zusters van de Visitatie, de meimaand was er elke avond lof, er was dan ook de ommegang in Oostakker. En als het kouder werd, baden we het Rozenhoedje. De kachel aan, wij met mijn vader eromheen, mijn moeder was al overleden... We moesten aan al die dingen deelnemen, maar we wilden het ook. Het was vooral een sociaal gebeuren. Dat aspect was voor mij toen echt wel het belangrijkste. Pas later kwam het religieuze in beeld. Met vragen, ook over haar. Zoals de onbevleete ontvangenis. Geheimzinnige, intrigerende woorden, waar je lang over kunt nadenken. En ik vraag me nu zelfs wel eens af, welke rol Maria, onbewust, heeft gespeeld bij mijn beslissing vroedvrouw te worden. Ze is in elk geval voor mij steeds meer 'de' moederfiguur geworden, zeker na het vroege overlijden van mijn eigen mamma. Een verhaal dat diepe indruk op mij maakt, nog steeds, is haar reis naar Elisabeth, haar nicht. Twee vrouwen, op wonderlijke wijze zwanger geworden, beiden draagster van een zo bijzonder kind. Maria van iemand die wij niet meer uit ons leven weg kunnen denken... Weet je," zegt Gerda, "alles beziend, denk ik dat Maria voor mij nu vooral wegwijzer naar Jezus is." Maria, draagster van dat bijzonder kind én wegwijzer naar Jezus, dat klinkt mooi, dat klinkt hoopvol. Er komt geen dweperij of overdrijving aan te pas. Daar kan ik mij zeker in vinden. Maar, Gerda is een vrouw. Net als ik. Hoe zou een man over Maria denken?

Een mooie zomeravond fiets ik naar Dirk en stel mijn vraag: "Hoe is dat met jou, Dirk? Wat zegt Maria jou?" Een tijdje is het stil. Dan begint Dirk te praten. "Eigenlijk", zegt hij, "dacht ik oprecht dat ik niet zo'n 'Maria-devoot' was. Maar dat blijkt toch niet helemaal zo te zijn. Ik heb mijzelf blijkbaar niet echt goed gekend op dat punt. Jouw vraag om er iets over te vertellen, zette me aan het denken. En ik blijk dus meer Maria-gebonden dan ik vooraf meende." Hij lacht. Ik ook. Dit herken ik. Vertel maar gauw Dirk, je maakt me nieuwsgierig! "Welnu, om te beginnen, aan een bedevaart, of een reis naar Lourdes heb ik nooit behoefte gehad. Mijn mama trouwens wel. Zij is verschillende keren naar Lourdes geweest. Maar ik niet, dat was echt niets voor mij. Nog steeds niet. Toch is er wel iets met Maria, waar ik tevoren nooit zo op heb gelet. Weet

je, als ik bid, sluit ik altijd mijn gebed af met drie weesgegroetjes. Dat is nog uit mijn kinderjaren. Ik heb het geleerd van een zuster, Donatienne. "Als je het moeilijk hebt met iets," zei ze, "bid dan drie weesgegroetjes." Dat doe ik dus nog steeds, zonder nadenken. Ik noem ook altijd als vanzelf Maria in mijn gebed. Pas nu heb ik me afgevraagd waarom ik dat doe. Ik denk dat het is omdat ze voor mij betrouwlijker is dan God of zelfs Jezus. Ik kan bij haar mezelf zijn. Misschien omdat ze moeder is. Eigenlijk is ze voor mij iets als het menselijke gezicht van God. Ik ervaar geborgenheid bij haar. Ik bedoel dit, iemand die haar dode Zoon in de armen nam, heeft op dat moment begrepen wat liefde is. Ze wist toen nog niet van de Verrijzenis. Maar haar liefde voor Hem deed haar voelen dat Zijn leven, hoe schrijnend ook geëindigd, toch zinvol was geweest. Wij mogen daarvan leren en diezelfde liefde weer doorgeven aan elkaar. Dat gevoel ervaar ik bij Maria. Als ik erover nadenk." Hij lacht. "En dat heb ik nu dus gedaan."

Dirk, wat heb je dat goed en eenvoudig en juist daardoor zo indringend verteld. Met een gevoel van ontroering fiets ik door de zoete avond terug naar huis. Twee zo mooie getuigenissen over Maria, mijn naamgenote van zo ver terug, wat moet ik eraan toevoegen? Niets zeker, behalve in het Leliëndaal-grotje een kaarsje branden, uit grote dankbaarheid.

MIRJAM MEIJER

(Met dank aan Gerda De Mulder, lid van de Mechelse 'Kedron-groep' die zich met GCL verbonden voelt en aan Dirk Robyn lid van de Mechelse GCL-groep 'De eerste Ronde'.)

DE ENGEL GABRIËL VERTELT

De dag was zo stil te Nazareth
als een avond der meimaand hier,
wanneer het in Vlaanderen geurt alom
van lindebloesem en vlier.
Maria bleef in de zon alleen
Maria zat in een hoek
van haar kleine kamer, wit en ontdaan
en verwonderd na mijn bezoek.
Ik vloog naar de nok van de hemel weer
en door niemand nagestaard;
ik knielde in het midden des hemels en zei:
Vader, zij heeft aanvaard.
En heel de ruimte werd wit en stil
van roerloosheid en licht,
want beneden begon Maria aan
de strofen van haar gedicht.

(Anton van Wilderode)

VERRAST DOOR DE VREUGDE (DEEL IV)

In mijn eerste bijdrage over de vreugde schreef ik over de "normaliteit" van de vreugde in het leven van de christen. In een tweede deel heb ik nagedacht over de vraag waarom we het vaak moeilijk hebben die vreugde te ervaren. In het derde stuk ben ik ingegaan op het belang om te vragen om vreugde. Dit vierde en laatste deel gaat over het "objectieve" smeekgebed en over het belang van de vreugde voor het pastoraat.

Het objectieve smeekgebed

Het verlangen om te verlangen brengt ons bij nog een ander aspect van het smeekgebed. Je kan in het smeekgebed twee niveaus onderscheiden. Er is het niveau van het onmiddellijke, puur subjectieve verlangen: datgene waarvan je merkt dat het concreet in je leeft, hier en nu. Maar er is ook zoiets als een objectief niveau.

Van Ignatius weten we hoeveel belang hij hecht aan de subjectieve ervaring. Dat belet hem echter niet om bij sommige meditatie in de Geestelijke Oefeningen precies voor te schrijven wat de reitraitant – objectief - dient te verlangen (vb. berouw om de zonde of vreugde om de verrijzenis). Het gaat hierbij over basis-waarden en –houdingen, eigen aan bepaalde etappes van de navolging van Jezus. Zaken die je niet noodzakelijk meteen voelt. In geloof, mag je echter aannemen dat de gelovige mens ze in die etappe zal ontvangen.

Ook buiten het kader van de Geestelijke Oefeningen kan dit objectief smeekgebed zinvol zijn: vragen om verzoening, ook al is er nog haat in je hart; om zuiverheid, ook al ben je nog verstrikt in onzuiverheid; en uiteraard ook om vreugde, al is er nog droefheid. Met aandrang vragen in gebed om deze evangelische houdingen betekent dat je jezelf, telkens weer, voor God plaatst en vraagt om meer te mogen worden zoals Jezus, dé mens. De ervaring leert dat je dit niet ongestraft doet. Op voorwaarde althans dat je het echt wil vragen. Anders gezegd, dat je echt bereid bent om je te openen voor Diegene waarvan je gelooft dat Hij de Waarheid en het Leven is voor jou.

Apostolische gerichtheid van de vreugde

Tot slot, in voorheen aangehaalde citaten van Ignatius en paus Franciscus merk je dat de focus op de vreugde niet in de eerste plaats het persoonlijk welbevinden beoogt. Het gaat hier niet over een receptenboek van spirituele wellness. Het gaat niet over het goede gevoel om het goede gevoel. Zowel Ignatius als Franciscus benadrukken dat de vreugde de humus is voor de evangelisatie in de meest ruime zin van het Woord. Men kan geen goed nieuws brengen met een droevig gezicht, hoorden we paus Franciscus zeggen. Vreugde is nodig om vreugde te geven aan anderen, om de Blijde Boodschap van Gods vreugde te delen met andere mensen. Vreugde, of minstens het verlangen naar of de openheid op de vreugde is ook nodig om te kunnen onderscheiden. Het is immers vreugde die hét kompas bij uitstek is voor de onderscheiding.

NIKOLAAS SINTOBIN SJ

GCL - VLAANDEREN

www.gclvlaanderen.be

GCL-berichten is de nieuwsbrief van de Gemeenschap van Christelijk Leven in Vlaanderen

Voorzitter: Ginette Van Bogaert - Galgestraat 3 - 1703 Schepdaal - 02/582 24 28 - info@gclvlaanderen.be

Nationaal kerkelijk assistent: Nikolaas Sintobin, s.j., Singel 448, 1017 AV Amsterdam, Nederland

Redactie GCL-berichten: Nikolaas Sintobin, s.j., Ann Sieuw, Mirjam Meijer en Christine Béhain.

GCL-berichten is gratis voor GCL-leden, niet-GCL-leden betalen €7 (Nederland €8)

GCL-rekeningnummer: IBAN: BE54 4466 6116 7197 - BIB: KREDBEBB

**PINKSTEREN LEIDT GCL.
NIEUW GCL TEAM VOOR GCL IN
EUROPA VERKOZEN IN MALTA
SAMEN ÉÉN LICHAAM**

Tijdens het Pinksterweekend vond in Malta de vijfjaarlijkse bijeenkomst plaats van de nationale vertegenwoordigers van GCL in Europa met een 50-tal gedelegeerden. Drie leden van de wereld-ExCo waren aanwezig om het proces van gemeenschappelijke onderscheiding te faciliteren.

De nationale vertegenwoordigers van GCL in Europa - voor VL zijn dit EuroLink Geert Dutry, kerkelijk assistent Nikolaas Sintobin sj en mezelf - komen samen om de zending van het wereldcongres te verfijnen tot actiepunten die lokaal kunnen geïmplementeerd worden. Daarnaast vindt ook de verkiezing plaats van een nieuwe Euroteam.

De luistergesprekken tijdens de gemeenschappelijke onderscheiding, de dagelijkse vieringen en de vele informele contacten 'in de wandelgangen' maakten de vriendschap-in-de-Heer heel tastbaar. Ik vond dit een sterk 'teken': we zijn niet enkel lid van een klein GCL-groepje maar ook van het 'ene lichaam' van de GCL-wereldgemeenschap. De zending van een deel van de gemeenschap is de zending van de hele gemeenschap.

Het motto 'Called to be ONE community, engaged evermore in the frontiers, anchored in hope' bouwde verder op het motto van Amiens 2024: 'Onderscheiden van hoopvolle paden'. We gingen dieper in op de 'oproep' die we als ééngemaakte gemeenschap horen aan de 'grenzen', de prioritaire aandachtspunten voor de zending van GCL - als we hier ruimte voor kunnen maken in ons leven - bovenop de permanente zending in ons dagelijks leven: ignatiaanse spiritualiteit, integrale ecologie, sociale rechtvaardigheid, familie en jongeren. De sterkste oproep die tijdens deze bijeenkomst werd gehoord, was deze om te groeien als één gemeenschap en deuren van hoop te openen voor wie het moeilijk hebben zoals migranten, armen en zieken, het gemeenschappelijk huis.

Op het einde van de twee dagen zaten de vertegenwoordigers van NL en VL samen om 2 stappen te onderscheiden van engagement:

- het bouwen van een gemeenschappelijk communicatieplatform voor een betere communicatie met GCL-leden en alle geïnteresseerden.

We werken reeds in verschillende domeinen samen met NL zoals voor de vorming van de groepsbegeleiders en het redigeren van de GCL-berichten. Dit is een logische verdere stap.

- het aanbieden en bevorderen van continue vorming in de ignatiaanse spiritualiteit voor al onze leden. De vorming in het luistergesprek als veilige plek van onderscheiding in ons leven staat centraal alsook in het proces van gemeenschappelijke onderscheiding dat belangrijker wordt in het onderscheiden van onze zending.

GINETTE VAN BOGAERT
VOORZITTER GCL IN VLAANDEREN

**GCL-ONTMOETINGS-DAG:
SAMEN GROEIEN
NAAR ÉÉN GEMEENSCHAP!**

De jaarlijkse GCL-ontmoetingsdag is de plek bij uitstek om te groeien naar één gemeenschap: een dag om samen inspiratie te zoeken, elkaar te ontmoeten en te bemoedigen, met elkaar te vieren, te delen en te onderscheiden waar het op aan komt. Een dag om naar uit te kijken!

Noteer nu al de datum van de **GCL-dag** van volgend jaar in je agenda!
Zondag 16 maart 2025 (10u-17u)
in de **Oude Abdij te Drogen**
Meer details volgen later.

TERUGBLIK OP 'BETER, DIEPER, MÉÉR'

<https://www.jezuïeten.org/nieuws/terugblik-op-beter-dieper-meer/>

De groepen Beter, Dieper, Meer, voor jongeren tussen 18 en ongeveer 35 jaar oud, kwamen tot stand door een samenwerking tussen het Platform van Ignatiaanse spiritualiteit, Magis en GCL - allen leden van de ignatiaanse familie IgnAN. Ter voorbereiding op de avonden stelde GCL een brede waaier aan materiaal voor waarin de jongeren konden grasduinen en waarmee ze individueel biddend aan de slag konden gaan: gebedsbladen, teksten, podcast en video's. De jongeren wisselden op hun bijeenkomst uit over hun gebed op dezelfde manier als in GCL, via het luistergesprek of de contemplatieve dialoog

Van oktober tot februari kwamen op verschillende plekken groepen samen rond de thema's stilte, ecologie, keuzes maken en social justice. De deelnemers waren tussen 18 en ongeveer 35 jaar. Wat zijn hun ervaringen?

Deze avonden werden begeleid door jezuïeten en ignatiaanse begeleiders. Er waren groepen in Gent, Leuven (3 groepen), Amsterdam en één online. Jezuïet Bastiaan van Rooijen was een van de begeleiders. Hij spreekt over "een voorrecht te mogen luisteren naar de gebedservaringen van jonge mensen. Als begeleider van een Beter, dieper, méér-groepje mocht ik delen in hun ervaringen met het bidden met teksten en probeerde hen te begeleiden op hun spirituele ontdekkingstocht. Een ontdekkingstocht die als groep werd gemaakt."

Twee deelnemers blikken hier terug op hun deelname:

Deelnemer 1

"Een stilte die vol is. En dan een woord, een zin, die echt binnenkomt. De Beter, dieper, méér-sessies waren voor mij een samen zoeken, stilzijn, luisteren en proberen verwoorden van waar God ons raakt, en soms ook verlaat. De woorden kwamen heel voorzichtig, maar daardoor ook uit het diepst van ons hart. Ik vond het bijzonder dat onze wegen naar het einde van elke sessie toe steeds dichterbij kwamen, ondanks onze verschillende ervaringen."

"Het was een elkaar herinneren aan en verassen met dingen die we misschien al eens gevoeld hadden maar die slechts impliciet aanwezig waren. Daarbij lieten we ons raken door elkaars zoektocht en droegen we samen Gods aanwezigheid. Bastiaan wist ons met zijn aandachtig luisteren steeds opnieuw naar onze gevoelswereld terug te leiden, of we het nu over het klimaat hadden of over de barmhartige Samaritaan."

"Het kerninzicht dat ik meeneem uit de sessies is dat geloof reeds zit in een niet-wetend hopen op en verlangen naar Gods aanwezigheid. Paradoxaal genoeg maakt die opvatting m'n geloof net veel zekerder en vanzelfsprekender."

Deelnemer 2

"Tijdens dit traject kwamen we een vijftal avonden samen in eenzelfde kleine groepje. De eerste avond was een kennismaking en de avonden nadien stond steeds een welbepaald thema centraal waarover we met elkaar in gesprek gingen. De samenkomsten gingen door bij onze begeleider thuis. Deze huiselijke setting bepaalde zeker en vast mee de veilige en gemoedelijke sfeer van die avonden."

"Ter voorbereiding op de avonden werd ons een brede waaier aan materiaal ter beschikking gesteld waarin we konden grasduinen en waarmee we elk individueel biddend aan de slag konden gaan. We lieten ons raken door de aangeboden teksten, videofragmenten en podcasts. Hierover gingen we vervolgens met elkaar in gesprek op de geplande samenkomsten. Ook op die avonden lieten we ons raken door al wat daar klonk. Die momenten van geraakt worden, vormden met andere woorden onze rode draadjes tijdens het traject."

"Ik ben dankbaar dat we voor elkaar zo'n veilige ruimte konden scheppen, waarbinnen alles ter sprake mocht komen. Het was ook fijn om samen onderweg te zijn; het was bemoedigend en stimulerend om, elk afzonderlijk, in verbondenheid met elkaar een gelijkaardig traject af te leggen. En sterker, misschien was het bij momenten zelfs een Emmaüs-ervaring. Soms leek het erop, alsof Jezus zelf zich geruisloos bij ons voegde, terwijl we met elkaar in gesprek gingen. Het deed me opnieuw inzien, hoe belangrijk het is om een ruimte te hebben, waar je in alle vrijheid met elkaar over het geloof in gesprek kan gaan."